31. 3. 2009

ID: 55637

Vylákání daňové výhody

Za vylákání daňové výhody ve smyslu § 148 odst. 2 tr. zák. nelze považovat pouhé neoprávněné snížení skutečně existující daňové povinnosti, které je zkrácením daně ve smyslu § 148 odst. 1 tr. zák., ale fingované předstírání skutečnosti, z níž má vyplývat povinnost státu poskytnout neoprávněné plnění tomu, kdo zpravidla ani není plátcem příslušné povinné platby, od níž se výhoda odvíjí. Jde tedy o jednání, kdy pachatel nezkracuje plnění vůči státu, ale naopak od státu daňovou výhodu v podobě peněžní výplaty uvedením nepravdivých tvrzení vyžaduje.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 8 Tdo 1258/2008, ze dne 12.11.2008)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve veřejném zasedání o dovolání obviněných JUDr. P. O., a K. Č., proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16. 4. 2008, sp. zn. 3 To 11/2008, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 34 T 24/96, tak, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se zrušují rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16. 4. 2008, sp. zn. 3 To 11/2008, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 10. 2007, sp. zn. 34 T 24/96, v části týkající se obviněných JUDr. P. O., a K. Č. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se v rozsahu tohoto zrušení zrušují všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265m odst. 1 tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že obvinění JUDr. P. O., K. Č., jsou vinni, že v úmyslu obohatit sebe a další osoby na trestním jednání zúčastněné, na úkor státu, poté co obviněný JUDr. P. O. dne 6. 2. 1992 ve společnosti T., a. s., v K. H. uzavřel pod jménem fiktivní společnosti R., s. r. o., se sídlem v P., ul. Č., kupní smlouvu na dodávku celkem 9.600.000 kusů cigaret zn. Sparta pro vývoz do ciziny za cenu 3.456.000,- Kčs bez daně z obratu a kupní smlouvu ze dne 14. 2. 1992 na dodávku celkem 19.200.000 kusů cigaret zn. Petra pro vývoz do ciziny za cenu 5.184.000,- Kčs bez daně z obratu, ač věděli, že v rozporu s ustanovením § 3 odst. 4 zák. č. 73/1952 Sb., o dani z obratu, ve znění pozdějších předpisů, toto zboží nebude předmětem prodeje do zahraničí, a nevzniklo tak právo na jeho zakoupení bez daně z obratu, a na základě toho:
a) dne 10. 2. 1992 obvinění JUDr. P. O., K. Č., společně nejméně s již odsouzenými L. J. a Z. B. v úmyslu se obohatit na úkor státu, odebrali ze společnosti T., a. s., velkosklad K. H., za cenu bez daně z obratu ve výši 3.456.000,- Kčs na fakturu ze dne 10. 2. 1992, 9.600.000 kusů cigaret zn. Sparta, deklarovaných na export, ač věděli, že cigarety budou prodány na vnitřním trhu tuzemským odběratelům, a to tím způsobem, že po předchozí domluvě obviněný JUDr. P. O. a odsouzený L. J. předem zajistili přepravu cigaret od velkoskladu jen pro cestu na území České republiky, a dne 10. 2. 1992 v K. H. za přítomnosti všech obviněných nejdříve společně odsouzení L. J. a Z. B. a zemřelý M. B. předem zaplatili stanovenou kupní cenu cigaret 3.456.000,- Kčs, odsouzení L. J. a Z. B. společně s dalšími osobami provedli faktický odběr zboží, když obviněný JUDr. P. O. zajistil jeho výdej a následné celní odbavení pro vývoz do R., a po odvozu cigaret do P. se všichni společně zúčastnili na jejich rozprodeji odběratelům na území České republiky, čímž získali výhodu ve výši nezaplacené daně z obratu v částce 4.416.000,- Kčs ke škodě Č. a S. f. r., kterou následně musela uhradit společnost T., a. s., jíž byla daň z obratu dodatečně doměřena,
b) dne 19. 2. 1992 obviněný JUDr. P. O. společně s dalšími přesně nezjištěnými osobami, v úmyslu se obohatit na úkor státu, odebral ze společnosti T., a. s., velkosklad N. J., za cenu bez daně z obratu ve výši 2.592.000,- Kčs na fakturu ze dne 21. 2. 1992, 9.600.000 kusů cigaret zn. Petra, deklarovaných na export, když předem zajistil dopravu odebraného zboží, jeho výdej ze skladu a následné celní odbavení pro vývoz do S.é r. N., zboží přenechal dalším osobám, ač věděl, že nebude do zahraničí

vyvezeno, ale bude prodáno odběratelům na území České republiky, čímž získal výhodu ve výši nezaplacené daně z obratu v částce 4.416.000,- Kčs ke škodě Č. a S. f. r., kterou následně musela uhradit společnost T., a. s., jíž byla daň z obratu dodatečně doměřena,
c) dne 25. 2. 1992 obviněný K. Č. společně se zemřelým M. B. a s dalšími přesně nezjištěnými osobami, v úmyslu obohatit se na úkor státu, odebrali ze společnosti T., a. s., velkosklad N. J., za cenu bez daně z obratu ve výši 2.592.000,- Kčs na fakturu ze dne 29. 2. 1992, 9.600.000 kusů cigaret zn. Petra, deklarovaných na export, když společně nejméně se zemřelým M. B. předem zajistil dopravu odebraného zboží, jeho výdej a následné celní odbavení pro vývoz do S. r. N., s vědomím, že cigarety nebudou do zahraničí vyvezeny, ale prodány odběratelům na území České republiky, a zboží bylo téhož dne v České republice vyloženo, čímž získal výhodu ve výši nezaplacené daně z obratu v částce 4.416.000,- Kčs ke škodě Č. a S. f. r., kterou následně musela uhradit společnost T., a. s., jíž byla daň z obratu dodatečně doměřena
t e d y :
ve větším rozsahu zkrátili daň a způsobili značnou škodu
t í m s p á c h a l i
obviněný JUDr. P. O. v bodech a), b) a obviněný K. Č. v bodech a), c)
trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3 písm. c) tr. zák.
a o d s u z u j í s e
obviněný JUDr. P. O. a obviněný K. Č. každý
podle § 148 odst. 3 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 3 (t ř í) roků.
Podle § 60a odst. 1, 2 tr. zák. a za podmínek uvedených v § 58 odst. 1 tr. zák. se výkon tohoto trestu odnětí svobody za současného vyslovení dohledu nad oběma obviněnými podmíněně odkládá u každého z obviněných na zkušební dobu v trvání 4 (č t y ř) roků. Jinak zůstává napadený rozsudek beze změny.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 10. 2007, sp. zn. 34 T 24/96, byl obviněný JUDr. P. O. uznán vinným trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 2, 3 písm. c) tr. zák. a obviněný K. Č. trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 2, 3 písm. a), c) tr. zák., jichž se oba dopustili ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. Obvinění byli za tento trestný čin odsouzeni tak, že obviněnému JUDr. P. O. i obviněnému K. Č. byl podle § 148 odst. 3 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání tří roků, jehož výkon byl podle § 60a odst. 1, 2 tr. zák. oběma obviněným podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let a současně byl nad obviněnými vysloven dohled. Rovněž bylo rozhodnuto o vině a trestu spoluobviněných L. J. a Z. B. a podle § 226 písm. c) tr. ř. o zproštění obviněného P. J.

Proti tomuto rozsudku soudu prvního stupně podali obvinění JUDr. P. O., K. Č., L. J., Z. B. odvolání, z jejichž podnětu Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 16. 4. 2008, sp. zn. 3 To 11/2008, podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř. rozsudek soudu prvního stupně částečně zrušil, a to ve výrocích o vině ohledně obviněných JUDr. P. O., K. Č., L. J. a Z. B. a ve výrocích o trestech, jež byly těmto obviněným uloženy. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl o vině i trestech obviněných tak, že obviněného JUDr. P. O. uznal vinným v bodech 1), 2) a obviněného K. Č. v bodech 1), 3) trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 2, 3 písm. c) tr. zák. v platném znění, spáchaném ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák.

Odvolací soud nově vymezil i skutková zjištění, která popsal tak, že:

obvinění v úmyslu obohatit sebe a další osoby na trestním jednání zúčastněné, na úkor státu, poté co obviněný JUDr. P. O. dne 6. 2. 1992 ve společnosti T. a. s., v K. H. uzavřel pod jménem fiktivní společnosti R., s. r. o., se sídlem v P., ul. Č., kupní smlouvu na dodávku celkem 9.600.000 kusů cigaret zn. Sparta pro vývoz do ciziny za cenu 3.456.000,- Kčs bez daně z obratu a kupní smlouvu ze

dne 14. 2. 1992 na dodávku celkem 19.200.000 kusů cigaret zn. Petra pro vývoz do ciziny za cenu 5.184.000,- Kčs bez daně z obratu, ač věděli, že v rozporu s ustanovením § 3 odst. 4 zák. č. 73/1952 Sb. ve znění č. 107/1990 Sb. o dani z obratu, toto zboží nebude předmětem prodeje do zahraničí a nevzniklo tak právo na jeho zakoupení bez daně z obratu a na základě toho:
1. dne 10. 2. 1992 nejméně obvinění JUDr. P. O., K. Č., L. J. a Z. B. v úmyslu obohatit se na úkor státu, odebrali ze společnosti T., a. s., velkosklad K. H., za cenu bez daně z obratu ve výši 3.456.000,- Kčs na fakturu ze dne 10. 2. 1992, 9.600.000 kusů cigaret zn. Sparta, deklarovaných na export, ač věděli, že cigarety budou prodány na vnitřním trhu tuzemským odběratelům tak, že po předchozí domluvě obvinění JUDr. P. O. a L. J. předem zajistili přepravu cigaret od velkoskladu jen pro cestu na území České republiky a dne 10. 2. 1992 v K. H. za přítomnosti všech obviněných, nejdříve společně obvinění L. J., Z. B. a M. B. (vůči němuž bylo trestní stíhání zastavené, neboť zemřel) předem zaplatili stanovenou kupní cenu cigaret 3.456.000,- Kčs a L. J. a Z. B. společně s dalšími osobami provedli faktický odběr zboží, když JUDr. P. O. zajistil jeho výdej a následné celní odbavení pro vývoz do R. a po odvozu cigaret do P. se všichni společně zúčastnili na jejich rozprodeji odběratelům na území České republiky, čímž získali výhodu ve výši nezaplacení daně z obratu v částce 4.416.000,- Kčs ke škodě Č. a S. f. r., kterou následně musela uhradit společnost T., a. s., jíž byla daň z obratu dodatečně doměřena,
2. dne 19. 2. 1992 obviněný JUDr. P. O. společně s dalšími přesně nezjištěnými osobami, v úmyslu se obohatit na úkor státu, odebral ze společnosti T., a. s., velkosklad N. J., za cenu bez daně z obratu ve výši 2.592.000,- Kčs na fakturu ze dne 21. 2. 1992, 9.600.000 kusů cigaret zn. Petra, deklarovaných na export, když předem zajistil dopravu odebraného zboží, jeho výdej ze skladu a následné celní odbavení pro vývoz do S., zboží přenechal dalším osobám, ač věděl, že nebude do zahraničí vyvezeno, ale prodáno odběratelům na území České republiky, čímž získal výhodu ve výši nezaplacení daně z obratu v částce 4.416.000,- Kčs ke škodě Č. a S. f. r., kterou následně musela uhradit společnost T., a. s., jíž byla daň z obratu dodatečně doměřena,
3. dne 25. 2. 1992 obviněný K. Č. společně se zemřelým M. B. a s dalšími přesně nezjištěnými osobami, v úmyslu obohatit se na úkor státu, odebrali ze společnosti T., a. s., velkosklad N. J., za cenu bez daně z obratu ve výši 2.592.000,- Kčs na fakturu ze dne 29. 2. 1992, 9.600.000 kusů cigaret zn. Petra, deklarovaných na export, když společně nejméně s M. B. předem zajistil dopravu odebraného zboží, jeho výdej a následné celní odbavení pro vývoz do S., s vědomím, že cigarety nebudou do zahraničí vyvezeny, ale prodány odběratelům na území České republiky a zboží bylo téhož dne v České republice vyloženo, čímž získal výhodu ve výši nezaplacení daně z obratu v částce 4.416.000,- Kčs ke škodě Č. a S. f. r., kterou následně musela uhradit společnost T., a. s., jíž byla daň z obratu dodatečně doměřena.

Obvinění JUDr. P. O. a K. Č. byli za tento trestný čin odsouzeni podle § 148 odst. 3 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání tří roků, jehož výkon jim byl podle § 60a odst. 1, odst. 2 a § 58 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř roků, za současného vyslovení dohledu nad obviněnými.

Rovněž bylo rozhodnuto o vině a trestech obviněných L. J. a Z. B.

Obvinění JUDr. P. O. a K. Č. podali proti tomuto rozsudku soudu druhého stupně prostřednictvím obhájce Mgr. V. E. dovolání, která podložili stejnými výhradami a argumenty. Vzhledem k tomu, že se jejich obsahy téměř neliší, lze ve vztahu k nim shodně shrnout, že oba obvinění svá dovolání opřeli o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nejdříve se oba vyjádřili k popisu skutku popsanému ve výroku o vině, k němuž oba shodně poznamenali, že tento se skládá ze dvou částí, kdy v první je uvedeno společné jednání, kterého se měli dopustit spolu s dalšími spoluobviněnými a v druhé jsou uvedena protiprávní jednání, kterých se měl obviněný JUDr. P. O. dopustit v bodech 1), 2) a K. Č. pak v bodech 1), 3). Dovolatelé porovnáním těchto částí shledali v takto popsaných jednáních rozdíly, a to zejména v časovém vymezení. V první části výroku o vině byli obvinění odsouzeni za

nákup cigaret realizovaný u jeho výrobce společnosti T., a. s., K. H. dne 6. 2. 1992, v druhé části však byli JUDr. P.O. a K. Č. odsouzeni v bodě 1) za protiprávní jednání v souvislosti s nákupem cigaret u jeho výrobce, který se uskutečnil dne 10. 2. 1992, dále v případě jednání popsaného pod bodem 2) byl obviněný JUDr. P. O. uznán vinným za odběr tabáku dne 21. 2. 1992 a K. Č. v bodě 3) pak za odběr tabáku dne 29. 2. 1992. K. Č. v této souvislosti namítl, že o konkrétní jeho účasti zde není žádná zmínka, když je zde uveden toliko obviněný JUDr. P. O., z čehož obviněný K. Č. dovodil, že chybí jakékoliv skutkové tvrzení o tom, že by se dopustil nějakého konkrétního jednání, které by zakládalo jeho trestněprávní odpovědnost. Současně dodal, že to, že spoluobviněný JUDr. P. O. ve dnech 6. 2. 1992 a 14. 2. 1992 ve společnosti T. a. s., v K. H. uzavřel pod jménem fiktivní společnosti R., s. r. o., kupní smlouvy na dodávku cigaret Sparta a Petra za cenu bez daně z obratu pro vývoz do ciziny, nezakládá jeho trestní odpovědnost. Obdobně ve vztahu k této okolnosti argumentoval i obviněný JUDr. P. O., který, byť uvedené smlouvy uzavíral, rovněž tvrdil, že to samo o sobě nemůže vést k závěru o jeho trestní odpovědnosti.

Podle obviněných nemůže trestněprávní odpovědnost založit ani „vědomost“, že v rozporu se zákonem o dani z obratu zboží nemělo být předmětem prodeje do zahraničí a nevzniklo tak ani právo na jeho zakoupení bez daně z obratu. Tyto své úvahy založili na tom, že jestliže obviněný JUDr. P. O. uzavřel kupní smlouvu jménem fiktivní společnosti R., s. r. o., pak šlo o absolutně neplatný právní úkon od samého počátku, ze kterého nelze dovodit žádná práva a povinnosti, které by jinak z platného právního úkonu vyplývaly, a tím spíše povinnost zaplatit obratovou daň. Za situace, kdy popis skutku neuvádí jednání, které by zakládalo skutkovou podstatu trestného činu, jímž byli uznáni vinnými, a není uvedeno ani to, že by byli plátci obratové daně, nelze dovodit, že by jako plátci daně ve větším rozsahu daň zkrátili. Jestliže soud druhého stupně shledal, že obvinění získali výhodu ve výši nezaplacené daně z obratu ke škodě Č. a S. f. r., kterou následně musela uhradit společnost T., a. s., jíž byla daň z obratu dodatečně doměřena, nemůže být dovozována trestně právní odpovědnost dovolatelů podle § 148 tr. zák. Tato právní kvalifikace vyžaduje jednání pachatele spočívající ve zkrácení daně, a proto nemůže být za zkrácení daně považováno jednání pachatele, který pouze získá výhodu. Tvrzení, že daň z obratu musel následně uhradit T., a. s., kterému byla daň z obratu dodatečně doměřena, pokládají obvinění za správné, ale z hlediska právního posouzení, zda spáchali či nespáchali trestný čin podle § 148 tr. zák., jej pokládají za zcela bezvýznamné. Jsou názoru, že povinnost zaplatit obratovou daň, vznikla T., a. s., nikoliv proto, že by tato společnost uzavřela kupní smlouvu o prodeji cigaret bez daně z obratu deklarované na export, ale proto, že tato její povinnost vyplývá přímo ze zákona o obratové dani. T., a. s., tedy zaplacením obratové daně splnil pouze svou zákonnou povinnost, a proto nemůže být splnění zákonné povinnosti kvalifikováno jako škoda, případně zisk nějaké výhody druhé strany smluvního vztahu, který vzhledem k fiktivní kupní smlouvě ani neexistuje. Kdo je povinen obratovou daň zaplatit, bylo rozhodnuto v občanskoprávním řízení rozsudkem Městského soudu v Praze, sp. zn. 28 Ca 202/93, a 28 Ca 201/93, ze dne 29. 3. 1994, jímž byl za plátce této daně označen T., a. s., jako výrobce cigaret. Pokud se odvolací soud závěry civilního soudu neřídil, pochybil, a jeho rozhodnutí tak spočívá na nesprávném posouzení skutku.

Podle dovolatelů žádná nižší daň v důsledku jejich jednání vyměřena nebyla, neboť skutečný plátce daně daň z obratu zaplatil. Dále zdůraznili, že ze skutkových zjištění vyplývá, že v žádném případě nedošlo k vylákání zboží, ale že cigarety byly zakoupeny a řádně zaplaceny za dohodnutou kupní cenu. Dodali, že využití neexistující společnosti je nonsens, protože neexistující obchodní společnost ani nemůže zboží vylákat, protože pojem obchodní společnost je tzv. právní fikcí.

S ohledem na rozvedené výhrady obvinění navrhli, aby Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) napadený rozsudek zrušil a rozhodl tak, že se obvinění zprošťují obžaloby, případně, aby věc odvolacímu soudu vrátil k novému projednání a rozhodnutí ve věci.

Opis dovolání byl v souladu s § 265h odst. 2 tr. ř. zaslán Nejvyššímu státnímu zastupitelství, avšak dovolací soud neměl do dne konání veřejného zasedání případné písemné vyjádření Nevyššího

státního zastupitelství k dispozici.

Nejvyšší soud jako soud dovolací § 265c tr. ř. nejprve shledal, že dovolání jsou přípustná podle § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř., byla podána osobami oprávněnými podle § 265d odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. ř., v zákonné lhůtě, a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.).

Poté, co Nejvyšší soud dále shledal, že obě podaná dovolání splňují formální náležitosti podle § 265f tr. ř. a svým obsahem převážně korespondují s označeným dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., podle něhož lze dovolání podat, spočívá-li rozhodnutí na nesprávném posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení, protože namítanými výhradami obvinění brojili proti správnosti použité právní kvalifikace, zkoumal Nejvyšší soud, zda jsou podaná dovolání důvodná, a to na podkladě skutkových zjištěních učiněných soudy nižších stupňů, jimiž je vázán.

Na základě dokazování provedeného v řízení před soudy prvního a druhého stupně bylo zjištěno, že obvinění se činů, jež jsou jim kladeny za vinu, v zásadě dopustili tím, že po vzájemné dohodě i s dalšími spoluobviněnými zajistili výpis z podnikového rejstříku Obvodního soudu pro Prahu 1 na neexistující společnost pod jménem R., s. r. o., se sídlem P., ul. Č., ač tato společnost v obchodním rejstříku nebyla zapsána, a fakticky vůbec neexistovala, a na podkladě tohoto výpisu, obviněný JUDr. P. O., vydávající se za zástupce této fiktivní společnosti, uzavřel ve společnosti T., a. s., v K. H. dne 6. 2. 1992 kupní smlouvu na dodávku celkem 9.600.000 kusů cigaret zn. Sparta pro vývoz do ciziny za cenu 3.456.000,- Kčs bez daně z obratu a kupní smlouvu ze dne 14. 2. 1992 na dodávku celkem 19.200.000 kusů cigaret zn. Petra pro vývoz do ciziny za cenu 5.184.000,- Kčs bez daně z obratu, ač obvinění věděli, že toto zboží nebude předmětem prodeje do zahraničí a nevzniklo právo na jeho zakoupení bez daně z obratu. Na základě toho odebrali za cenu bez daně z obratu ve dnech 10. 2. 1992 obvinění JUDr. P. O., K. Č. ač věděli, že cigarety budou prodány na vnitřním trhu tuzemským odběratelům a zajistili přepravu cigaret od velkoskladu jen pro cestu na území České republiky, čímž získali výhodu ve výši nezaplacení daně z obratu v částce 4.416.000,- Kčs (bod 1). Dne 19. 2. 1992 obviněný JUDr. P. O. společně s dalšími přesně nezjištěnými osobami odebral 9.600.000 kusů cigaret zn. Petra, deklarovaných na export, když předem zajistil dopravu odebraného zboží, které přenechal dalším odběratelům na území České republiky, čímž získal výhodu ve výši nezaplacení daně z obratu v částce 4.416.000,- Kč (bod 2). A dne 25. 2. 1992 obviněný K. Č. s dalšími osobami odebral za cenu ve výši 9.600.000 kusů cigaret zn. Petra, deklarovaných na export, když společně nejméně s M. B. předem zajistil dopravu odebraného zboží, a zboží téhož dne v České republice vyložil, čímž získal výhodu ve výši nezaplacení daně z obratu v částce 4.416.000,- Kč (bod 3). Takto obvinění JUDr. P. O. a K. Č. každý z nich způsobil, že Č. a S. f. r. nebyla přiznána a uhrazena daň z obratu ve výši 8.832.000,- Kčs.

Odvolací soud, který ve věci sám k odvoláním obviněných rozhodl, dovodil (strana 36 odůvodnění rozsudku), že jednání bylo vzhledem k prokázanému úmyslu obviněných směřujícímu k vylákání zboží za cenu bez daně z obratu a vedoucímu ke způsobení škody státu odpovídající výši daně z obratu, kvalifikováno jako trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 2, 3 písm. c) tr. zák., neboť popsaným způsobem obvinění vylákali výhodu na dani.

Vzhledem k tomu, že obvinění byli uznáni vinnými trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby se podle § 148 odst. 2, 3 písm. c) tr. zák., tedy v jeho současném znění, je nutné uvést, že tohoto trestného činu se dopustí ten, kdo ve větším rozsahu vyláká výhodu na dani, clu, pojistném na sociální zabezpečení nebo zdravotním pojištění, poplatek nebo jinou jim podobnou povinnou platbu a způsobí takovým činem značnou škodu.

Pokud jde o takto vyjádřenou právní kvalifikaci vycházející z ustanovení § 148 odst. 2 tr. zák., je ohledně ní potřeba uvést, že jde ve vztahu k trestnému činu vymezenému v § 148 odst. 1 tr. zák. o samostatnou skutkovou podstatou, a byla do ustanovení § 148 tr. zák. vložena novelou provedenou

zákonem č. 253/1997 Sb., tedy po tom, co obvinění nyní projednávanou trestní věc spáchali. K činu obviněných došlo v době, kdy byla platná právní úprava podle trestního zákona ve znění zák. č. 557/1991 Sb., podle níž se trestného činu zkrácení daně podle § 148 odst. 1, 3 tr. zák. dopustil ten, kdo ve větším rozsahu zkrátil daň, poplatek nebo jinou podobnou dávku, a takovým činem způsobil škodu velkého rozsahu. Za škodu velkého rozsahu byla podle § 89 odst. 14 tr. zák. ve znění zák. č. 557/1991 Sb., považována částka vycházející z nejnižší měsíční mzdy stanovené obecně závaznými předpisy, dosahující nejméně dvěstěpadesátinásobku takové mzdy. V daném případě byla nejnižší měsíční mzda pro účely trestního řízení stanovena nařízením vlády č. 464/1991 Sb., ze dne 3. 10. 1991 na částku 2.000,- Kčs, a proto činila 500.000,- Kčs.

I podle této právní úpravy, byť to výslovně neuváděla, bylo podle ustálené praxe soudů za zkrácení daně považováno vylákání daňové apod. výhody. S ohledem na možné námitky proti tomuto extenzívnímu výkladu je nyní výslovně stanoveno, že stejně jako v § 148 odst. 1 tr. zák., „bude potrestán, kdo vyláká výhodu na některé z povinných plateb uvedených v odstavci 1 cit. ustanovení“. Vložení tohoto ustanovení na druhé straně neznamená, že skutky, které spočívají ve vylákání daňové výhody, by byly před účinností zák. č. 253/1997 Sb., (tedy přede dnem 1. 1. 1998) beztrestné, když lze i nadále považovat za správnou do té doby existující praxi, podle níž byly tyto skutky kvalifikovány jako zkrácení daně ve smyslu § 148 odst. 1 tr. zák. (Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. Praha : C. H. Beck, 2004, 921, 922 s.).

S ohledem na okolnosti ve věci zjištěné a v dovoláních obviněnými namítané, je vhodné uvést, že pachatelem i spolupachatelem trestného činu podle § 148 tr. zák. může být nejen subjekt daně, poplatku a podobné povinné platby (dále jen „daň“), ale kdokoli, kdo svým úmyslným jednáním způsobí, že zákonná daň nebyla jemu anebo i jinému subjektu vyměřena buď vůbec, anebo ne v zákonné míře, a daň tak byla zkrácena ve větším rozsahu. Subjekt daně a subjekt trestného činu krácení daně nemusí být totožný, a nelze proto zaměňovat daňovou povinnost za krácení daně. U spolupachatelů daného trestného činu je lhostejné, zda subjektem daně byli všichni spolupachatelé či jen některý z nich, anebo zda subjektem daně byla osoba rozdílná od spolupachatelů. Je také lhostejné, zda subjekt daně byl každý spolupachatel do celé výše zkrácené daně či jen do její části (rozhodnutí č. 25/1968 Sb. rozh. tr.).

Protože se obvinění uvedeného trestného jednání dopustili v měsíci únoru 1992, je též nutné zdůraznit, že v té době byla daň z obratu upravena zákonem č. 73/1952 Sb., o dani z obratu ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen zák. č. 73/1952 Sb.), což byla právní úprava platná do 31. 12. 1992 (k jejímu zrušení došlo na základě přijetí zák. č. 222/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty). Na zákon č. 73/1952 Sb., v předmětné době navazovala vyhláška federálního ministerstva financí č. 560/1990 Sb., ze dne 14. 12. 1990, kterou se prováděl zákon o dani z obratu, a Sazebník daně z obratu vydávaný ministerstvem financí.

V ustanovení § 2 odst. 1, 2 zák. č. 73/1952 Sb., byl uveden taxativní výčet subjektů, které byly tímto zákonem určeny jako plátci daně z obratu. Podle tohoto výčtu mezi ně patřily jak akciové společnosti, tak i společnosti s ručením omezeným. Podle § 1 vyhlášky č. 560/1990 Sb., také tyto subjekty daň z obratu odváděly. Zákon o dani z obratu, jakož i citovaná vyhláška, za plátce daně považovaly jen skutečně vzniklé právní subjekty ve smyslu § 62 odst. 1 obch. zák., tedy takové, které byly zapsány do obchodního rejstříku.

Podle § 3 odst. 1 zák. č. 73/1952 Sb., podléhal dani obrat z prodeje zboží vlastní výroby nebo vlastního nákupu a zboží z dovozu, přičemž obrat téhož zboží se zdaňoval toliko jednou.

Obrat z prodeje zboží do zahraničí obratové dani podle § 4 zák. č. 73/1952 Sb. nepodléhal, což vyplývalo i podle odst. 13 Sazebníku k dani z obratu, kde bylo stanoveno, že plátce daně provozující

zahraničně obchodní činnost nakupuje výrobky pro prodej do zahraničí za ceny bez daně.

Na základě takto naznačeného právního rámce považuje Nejvyšší soud vzhledem k námitkám obviněných vzneseným proti použité právní kvalifikace uvést, že se nelze ztotožnit s tím, se obvinění uvedeného trestného činu nemohli dopustit proto, že kupní smlouvy ze dne 6. 2. 1992 a 14. 2. 1992 jménem fiktivní společnosti R., s. r. o., kterou se společností T., a. s., obviněný JUDr. P. O. uzavřel, byly od samého počátku neplatné, a proto na základě nich nelze dovodit žádná práva a povinnosti, které by jinak vyplývaly z platného právního úkonu, a tedy ani trestní odpovědnost obviněných. Tento právní názor obviněných je v rozporu s ustálenou judikaturou, podle níž je zákon o dani z přidané hodnoty (dříve daň z obratu) nutno aplikovat v jeho celku, smyslu a účelu. Uskutečněním zdanitelného plnění rozumí tento zákon stav faktický, nikoli stav formálně vykázaný. Bylo-li proto uzavření smlouvy předstíráno za účelem jakékoliv formy daňového zvýhodnění, případně daňového úniku, byla smlouva uzavřena v rozporu se zákonem, a je rozhodující ta skutečnost, že uplatněný nárok nebyl stvrzen po stránce faktické (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. Ca 157/97, publikovaný v časopise Soudní judikatura ve věcech správních, sešit č. 10/1998 pod č. 271). Uvedený závěr vyplývá ze zásady, že v případě simulovaných právních úkonů je nutné posuzovat skutečný obsah právního úkonu v kontextu dalších právních úkonů, které byly činěny. Skutkový stav má přednost před stavem formálně právním (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 3. 1997 sp. zn. 10 Ca 134/1996). Pro posouzení, jestli v souvislosti s podnikáním došlo ke spáchání trestného činu či nikoliv, není samo o sobě rozhodné, zda posouzené jednání bylo uskutečněno v rámci určité transakce, ať již běžné, obchodní či jakékoliv jiné, a není ani podstatné, zda a do jaké míry je určitý úkon pachatele neplatný podle norem obchodního či občanského práva (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 3. 2003, sp. zn. 5 Tdo 265/2003, uveřejněné v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, roč. 2003, sv. 24, č. T-575, evnt. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2008, sp. zn. 6 Tdo 539/2008).

V návaznosti na tato právní hlediska a s ohledem na okolnosti v projednávané věci, je zřejmé, že jak obvinění jako odběratelé, tak i T., a. s., jako dodavatel ze smluv, o jejichž neplatnosti dodavatel v době uzavření kontraktu nevěděl, své závazky splnili. Dodavatel zboží dodal a odběratel za něj zaplatil sjednanou cenu. Na základě těchto smluv dojednaný právní vztah nastal, a proto namítaná absolutní neplatnost nemá při řešení otázky trestní odpovědnosti obviněných žádný význam, a lze se ztotožnit s tím, jak uzavřel i odvolací soud, že není pro trestně právní posouzení věci významná. Z této skutečnosti tudíž nelze dovozovat, že by měla být vyloučena trestní odpovědnost obviněných.

Jestliže obvinění namítali, že jejich jednání nenaplňuje uvažovaný trestný čin proto, že jim nevznikla daňová povinnost, která byla stanovena na podkladě správního řízení, jehož výsledkem byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 1994, sp. zn. 28 Ca 201/93, (jímž byla zamítnuta žaloba T., a. s., na přezkoumání rozhodnutí F. ř. v P. ze dne 13. 10. 1993, č. j. 1661/1993/C1406A, kterým bylo zamítnuto odvolání T., a. s., proti platebnímu výměru), o předepsání daně z obratu ve výši 13.257.287,- Kč, ani tuto námitku nelze považovat za důvodnou.

Podstatné je totiž to, co vyplývá z právní úpravy daně z obratu shora konstatované, a co bylo na základě skutkových okolností zjištěno. Je nutné vycházet z toho, že celý kontrakt byl založen na podvodném jednání obviněných, a proto nelze usuzovat tak, jako by šlo o čestné a poctivě zamýšlené právní vztahy. Předmětný obchod obvinění uzavřeli právě s tím, že v uzavřených kupních smlouvách uvedou nepravdivé informace a věděli, že zboží (cigarety), které bylo předmětem tohoto obchodu, nebude prodáno v cizině, jak podvodně ve smlouvách uváděli, ale bude distribuováno v tuzemsku. Jednali takto právě proto, aby se na ně nevztahovala obratová daň, když tak navíc činili jménem společnosti, která fakticky vůbec neexistovala. Tyto nepravdivě uvedené okolnosti předstírali za účelem, aby zboží nakoupili za takových podmínek, aby pro ně cena, kterou za ně dodavateli chtěli zaplatit, a také tuto povinnost splnili, byla nižší o daň z obratu. Obvinění věděli, že pokud by ve smlouvách neuvedli, že zboží bude prodáno do ciziny, museli by uvedené zboží nakoupit za cenu

včetně daně z obratu, tedy za cenu podstatně vyšší, o níž by dodavatel automaticky s ohledem na shora uvedenou právní úpravu musel cenu zboží, které by bylo směňováno v tuzemsku, navýšit. Bylo-li by zboží prodáno do ciziny, jak bylo v kupních smlouvách ujednáno, daňová povinnost by nevznikla ani na straně dodavatele ani na straně odběratele, neboť v takovém případě bylo zboží od daně z obratu osvobozeno (viz § 4 zák. č. 73/1952 Sb., a odst. 13 Sazebníku k dani z obratu).

K takové situaci v daném případě však na základě vědomého podvodného jednání obviněných nedošlo a obvinění tím, že v kupních smlouvách uvedli zmíněné nepravdivé informace, předstírali, že oni sami neměli povinnost zakoupit zboží za cenu navýšenou o daň z obratu, a proto jim dodavatel zboží bez obratové daně mohl prodat.

Významné je v těchto souvislostech to, že pachatelem trestného činu podle § 148 tr. zák. může být nejen subjekt daně, ale kdokoli, kdo svým úmyslným jednáním způsobí, že zákonná daň nebyla jemu anebo i jinému subjektu vyměřena buď vůbec, anebo ne v zákonné míře, a že subjekt daně a subjekt trestného činu krácení daně nemusí být totožný.

Pokud tedy byla oklamaná společnost T., a. s. poté, co bylo podvodné jednání obviněných odhaleno, jediným řádným subjektem práva a tudíž i jediným možným plátcem daně (viz § 62 odst. 1 obch. zák. a § 2 zák. č. 73/1952 Sb.), nemá tato okolnost z hlediska trestně právní odpovědnosti obviněných žádný význam, protože, jak bylo výše uvedeno, není rozhodné, komu nakonec byla uložena povinnost obratovou daň zaplatit. Tato skutečnost tudíž nemůže být důvodem pro závěr, že obvinění svým trestným jednáním nenaplnili znaky trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 tr. zák., ale naopak je podkladem pro to, že obvinění se uvedeného trestného činu právě i s tímto záměrem, když vystupovali za neexistující společnost, dopustili.

Z takto doposud rozvedených důvodů Nejvyšší soud dovolání obviněných důvodná neshledal, ale naopak zcela přisvědčil závěrům oběma soudy učiněným.

Nejvyšší soud však zjistil, že soudy obou stupňů pochybily, pokud zjištěné trestné jednání obviněných posoudily jako trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 2 tr. zák., protože došly k závěru, že obvinění vylákali výhodu na dani.

Závěr soudů o tom, že došlo k vylákání zboží-cigaret za cenu bez daně z obratu, odvolací soud na straně 36 odůvodnění svého rozsudku vysvětlil tak, že „vzhledem k prokázanému úmyslu obviněných směřujícímu k vylákání zboží za cenu bez daně z obratu, a tím způsobením škody státu odpovídající výši daně z obratu, bylo jednání obviněných oprávněně kvalifikováno jako trestný čin podle § 148 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zák., neboť popsaným jednáním vylákali výhodu na dani.“ Dovolací soud však tuto úvahu odvolacího soudu nepovažuje za přesnou a odpovídající tomu, co je ve skutkové podstatě trestného činu podle § 148 odst. 2 tr. zák. vyžadováno a jaká forma jednání znaky uvedeného trestného činu naplňuje.

Podle § 148 odst. 2 tr. zák. se vylákáním daně nebo jiné povinné platby rozumí jednání, jehož podstatou je, že pachatel uvedením nepravdivých tvrzení, která jsou významná pro stanovení daňové či obdobné povinnosti, vyžaduje od státu (nebo jiného subjektu) daňovou nebo podobnou výhodu ve formě peněžní výplaty. Jednání pachatele tu nesměřuje k tomu, aby snížil rozsah plnění poplatníka (plátce) vůči státu nebo vůči jinému příjemci povinné platby, ale k tomu, aby naopak stát nebo jiný subjekt poskytl peněžní plnění poplatníkovi, tedy plátci. Ustanovení § 148 odst. 1 tr. zák. se tak na rozdíl od ustanovení § 148 odst. 2 tr. zák. vztahuje na jednání, jímž je dotčeno plnění poplatníka (plátce) vůči státu nebo jinému příjemci povinné platby a které vede k tomu, že poplatník (plátce) neodvede daň nebo jinou povinnou platbu ve výši, ke které byl povinen podle příslušného zákona (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2005, sp. zn. 7 Tdo 819/2005, publikované v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, roč. 2005, svazek č. 19, T- 827).

Za vylákání daňové výhody ve smyslu § 148 odst. 2 tr. zák. nelze totiž považovat pouhé neoprávněné snížení skutečně existující daňové povinnosti, které je zkrácením daně ve smyslu § 148 odst. 1 tr. zák., ale fingované předstírání skutečnosti, z níž má vyplývat povinnost státu poskytnout neoprávněné plnění tomu, kdo zpravidla ani není plátcem příslušné povinné platby, od níž se výhoda odvíjí. Jde tedy o jednání, kdy pachatel nezkracuje plnění vůči státu, ale naopak od státu daňovou výhodu v podobě peněžní výplaty uvedením nepravdivých tvrzení vyžaduje. Z dikce ustanovení § 148 odst. 2 tr. zák. rovněž plyne, jak bylo výše vyloženo, že pro naplnění znaku „vylákání výhody“ musí snaha pachatelů směřovat ke státu, od něhož tak pachatel požaduje neoprávněné plnění tím, že ve vztahu ke státu simuluje neexistující skutečnosti, na základě nichž požaduje, aby mu stát vyplatil předpokládanou výhodu.

Obvinění však jednáním, které jim je kladeno za vinu, nevylákali od státu daňovou výhodu v podobě peněžní výplaty, protože jejich podvodné jednání nesměřovalo přímo vůči státu, ale nepravdivé informace uvedli do kupních smluv, aby jejich prostřednictvím získali zboží za cenu poníženou o obratovou daň, a to již v rámci takto uzavřeného obchodního vztahu. Tímto jednáním tedy přímo nevylákali žádnou výhodu na státu, nýbrž tak zcela chtěně vytvořili situaci, že státu nebyla daň z obratu uhrazena. Takto zjištěné jednání je zkrácením daně ve smyslu ustanovení § 148 odst. 1 tr. zák., jehož se dopustí ten, kdo ve větším rozsahu zkrátí daň, clo, pojistné na sociální zabezpečení nebo zdravotní pojištění, poplatek nebo jinou podobnou povinnou platbu.

Na základě těchto úvah Nejvyšší soud zjistil, že soudy nižších stupňů pochybily, jestliže jednání obviněných posoudily jako trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 2 odst. 3 písm. c) tr. zák., a nikoliv podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zák.

Odvolací soud v rámci úvah o právní kvalifikaci dostatečně nezvážil, jak bylo shora rozvedeno, ve vztahu k jakému subjektu obvinění předkládali nepravdivé informace a předstírali skutečnosti za účelem vylákat zboží za cenu bez daně z obratu. Je zcela nepochybné, že toto jejich úsilí směřovalo evidentně vůči společnosti T., a. s., tedy vůči dodavateli zboží a nikoliv vůči státu, ve vztahu k němuž žádné nepravdivé skutečnosti nepředstírali. Stát také obviněným ani nikomu jinému žádnou výhodu neposkytl.

Je tak patrné, že obvinění jednáním, které jim je kladeno za vinu, nenaplnili znaky trestného činu podle § 148 odst. 2 tr. zák., jak již bylo výše naznačeno, ale uvedeným trestným jednáním způsobili, že státu nebyla urazena za jimi odebrané zboží daň z obratu.

Nejvyšší soud proto, že soudy nižších stupňů jednání obviněných nesprávně posoudily jako trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 2, odst. 3 písm. c) tr. zák. rozhodl tak, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se zrušil rozsudky Vrchního soudu v Olomouci ze dne 16. 4. 2008, sp. zn. 3 To 11/2008, a Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 10. 2007, sp. zn. 34 T 24/96, v částech týkajících se obviněných JUDr. P. O. a K. Č., a v rozsahu tohoto zrušení podle § 265k odst. 2 tr. ř. též všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265m odst. 1 tr. ř. znovu rozhodl při nezměněných skutkových zjištěních, která v zásadě, pouze jen s drobnými změnami převzal do svého výroku o vině, tak, že tento čin obviněných kvalifikoval jako trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zák.

Nejvyšší soud se zřetelem na všechny výše uvedené úvahy a právní závěry, neshledal v daném případě možnost trestné jednání obviněných posoudit jako trestný čin podvodu podle § 250 tr. zák., protože tato právní kvalifikace by přicházela do úvahy pouze za předpokladu, že by nedošlo k podnikatelské činnosti, která má povahu zdanitelného plnění, např. pokud by pachatel zboží, které mělo být údajně předmětem obchodu, vůbec nenakupoval nebo účtované služby neprováděl atd. O takový případ však v této věci nejde, protože obchodní vztah, tj. prodej a nákup zboží fakticky nastal

a sjednaný smluvní vztah byl realizován. Nastala tak podnikatelská činnost, na jejímž podkladě vznikla zákonná povinnost platit daň, avšak došlo k jejímu neoprávněnému zkrácení.

V označeném skutku bylo proto se zřetelem na tento závěr Nejvyšším soudem shledáno naplnění znaků zkrácení daně obratové daně ve smyslu § 148 odst. 1 tr. zák. Kromě již zmíněných argumentů, jak jsou rozvedeny v předchozí části tohoto rozhodnutí, je též vhodné upřesnit i to, že je-li správnou úvaha odvolacího soudu o tom, že je pro obviněné ve smyslu § 16 odst. 1 tr. zák. příznivější současná právní úprava uvedeného trestného činu, jak bylo výše zmíněno, pak je potřeba v souladu s tím dodat, že každý z obviněných zkrátil stát na dani z obratu činem, který je každému z nich kladen za vinu o částku 8.832.000,- Kčs (tedy korun československých, což byla měna používaná v době spáchání činu), a jde proto o škodu velkého rozsahu, protože podle § 89 odst. 11 tr. zák., je za ni považována škoda dosahující nejméně částky 5.000.000,- Kč (korun českých, neboť je míněna současná měna).

Jestliže každý z obviněných činem, který mu je kladen za vinu, zkrátil československý stát o částku 8.832.000,- Kčs, je zřejmé, že obvinění způsobili škodu velkého rozsahu, která je kvalifikačním znakem skutkové podstaty trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 4 tr. zák.

Nejvyšší soud však dospěl k závěru, že proto, aby obviněné uznal vinným uvedeným trestným činem v jeho nejpřísnější kvalifikované podstatě, nejsou dány podmínky vyjádřené v ustanovení § 88 odst. 1 tr. zák., podle něhož se k okolnosti, která podmiňuje použití vyšší trestní sazby, přihlédne jen tehdy, když pro svou závažnost podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost. V souladu s tím, jak již uvažoval odvolací soud, i Nejvyšší soud zvažoval velký časový odstup od spáchání činu do doby, kdy bylo o věci rozhodnuto. Od roku 1992 do současnosti totiž výrazně zeslábl zájem státu na potrestání pachatelů, a proto tuto skutečnost promítl i do kvalifikace, neurčil se zřetelem na znak škody velkého rozsahu, který kvalifikuje trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 4 tr. zák., ale shledal tuto nebezpečnost s ohledem na více jak šestnáctiletý odstup od doby, kdy k činu došlo, podle mírnější právní kvalifikace odpovídající společenské nebezpečnosti trestnému činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné dávky podle § 148 odst. 1, 3 písm. c) tr. zák., v podobě škody značné, dosahující ve smyslu § 89 odst. 11 tr. zák. částky nejméně 500.000,- Kč.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší soud obviněné uznal vinnými trestným činem zkrácení daně, poplatku podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3 písm. c) tr. zák. Podle tohoto trestného činu oběma též vyměřil tresty nezbytné k jejich nápravě.

Po zvážení a zhodnocení všech skutečností, které měl na paměti a které bral do úvahy i odvolací soud, Nejvyšší soud ve shodě se všemi v napadeném rozhodnutí rozvedenými skutečnostmi, shledal, že zcela přiléhavými a dostačujícími jsou tresty, které již byly obviněným vyměřeny napadeným rozhodnutím. Nejvyšší soud neshledal žádné nové okolnosti, které by v rámci ukládaných trestů nezvažoval již soud druhého stupně, a proto odkazuje na argumentaci, kterou již k výši a druhu uložených trestů oběma obviněným soud druhého stupně ve svém rozhodnutí učinil.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Blanketní stížnost (exkluzivně pro předplatitele)
- Výkon trestu (exkluzivně pro předplatitele)
- Zabezpečovací detence (exkluzivně pro předplatitele)
- Ublížení na zdraví
- Prohlášení viny
- Jednočinný souběh
- Náhrada škody
- Správní žaloba a trestní rozsudek
- Zajištění věci (exkluzivně pro předplatitele)
- Zastupování zmocněncem (exkluzivně pro předplatitele)
- Slyšení ve vazebním řízení